

C S A L Á D
S Z Ó I

2000.06.24.

Furcsa

Egy idő óta ebben a házban,
Valahogy olyan sok furcsaság van.

A nagyszobában, jaj, olyan furcsa,
A szekrényre téve van egy urna.

Virágok vannak az urna előtt,
Ez az urna nem volt ott azelőtt.

Képek vannak az urna oldalán,
Egy idős asszony és egy ifjú lány.

Nem süt be a nap, halvány fény dereng,
Mindenütt olyan nyomasztó a csend.

Soha sehol egy szó sem hangzik el,
A kérdésekre senki sem felel.

A varrógépnek sincs már semmi hangja,
Egy sarokban áll letakarva.

Mellettem nincsen megvetve egy ágy,
Egyedül eszem a vacsorát.

Felesleges lett egy teásbögre,
Konyhaszekrényben marad örökre,

A fogason hiányzik egy kabát,
Egy szekrényben már nincsenek ruhák.

Furcsa, hogy a fák már újra zöldek,
És a kertbe még sem jön ki többet.

Nem tudom megszokni, hogy itt hagyott,
Olyan furcsa, hogy én még itt vagyok.

Furcsa az, hogy egyedül bolyongok
És vonszolom a súlyos koloncot.

Furcsa! Furcsa! Megszokni nem lehet!
Lehet, hogy ez másnak természetes?

S ha nálam lesz ez majd természetes
Valakinek az , talán majd furcsa lesz?

Egy perc emléke

Tegnap este volt. A tévét néztem,
Valami dalest mehetett éppen.

A zene régi számokat játszott,
Az egyik úgy a szívembe vágott.

Vagy hetven éve volt, emlékezem,
Táncoltunk ifjan és szerelmesen.

E pillanatot éreztem újra,
Erre táncoltunk összesimulva.

Hetven év eltűnt ebben a percben,
Es én most újra átöleltem.

Megszűnt a világ és megszűnt minden,
A perc forrósága égett bennem,

Boldog voltam megint, olyan boldog,
A perc aztán lassan összeomlott,

De boldog volt a perc mint egykoron.
Most előtűnt, mint ködből hegyorom,

Melynek a hava vörösen lángol
Az alkonyati nap sugarától.

Mennyi kincset őriznek a völgyek,
Mit az évek ködfelhői födnek.

Néha levetik az évek terhét
És némelyik olykor előbukik még.

E drága kincsek, boldog emlékek,
Egyszer majd velünk tűnnek el végleg.

Kert

Ebéd után kiülök a kertbe,
A zöld bokrokat nézem merengve.

A valóságot innen elüzöm,
Az emlékeket gyöngysorba fűzöm.

Azt ami elmúlt, ami már nincsen,
E gyöngyfűzérrel felékesitem.

Még ő is itt volt a kertben nemrég.
Lesz-e belőlem is itt majd emlék?

Lélek

Vitatják sokan, hogy van-e lélek.
Akkor valamit most elmesélek.

Délután van. Kint fekszem a kertben
Közben elfog valami ismeretlen

Érzés. És hirtelen másutt járok,
Bebarangolok másik világot.

Barangolok amig itt a kertben
Anyugágyon hever a testem.

Bejárok egy ismerős vidéket
És látom, akik valaha éltek.

A sok barát, rokon és ismerős,
Ott vannak, ifjú vagyok és erős.

Köztük van Ő is, elindul felém,
Aztán ketten vagyunk, csak Ő meg én.

Együtt vagyunk újra mind a ketten,
Valamin nevetünk önfeledten.

Nevetünk és karjait kitárja.
Ki gondol ilyenkor a halálra?

Hirtelen újra a kertben fekszem
Ott, ahol eddig hevert a testem.

Itt voltam? Akkor ki volt távol?
Mi az mi elválaszt a haláltól?

Hol voltam? Ujra itt vagyok? Minek?
Ezt a rejtélyt vajon ki fejti meg.

Fák

A kertben vagyok. Itt álnak a fák.
Te elmentél, Ők csak állnak tovább.

Ha Hozzád elmegyek majd maholnap,
A fák akkor is még állni fognak.

De korhadnak lassan és kidőlnek,
Nem mesélnek a következőknek.

Képek

Kint fekszem a kertben és elalszom lassan,
És félálomban látlak ezer alakban.

Látlak fiatalon a piros ruhádban,
Ezt hordtad gyakran, mikor hozzátok jártam.

Hajad a napfényben oly csillogó barna
És lány redőkben hull a derekadra.

Ha megállithatnám a rohanó időt!
Látlak komoly arccal a varrógép előtt.

Illetődve állsz az oltár előtt. Látlak
És örök hűséget fogadunk egymásnak.

A régi házunk tornácán látlak megint.
Munkába indulok, kezed még búcsút int.

Látom laza kontyba fésülöd a hajad,
Lány mosolyú arcod most megint elragad.

Látom, hogy ott vagy egy gyermekkocsi mellett.
Látom, a fiúknak kínálod a melled.

Látom bomba után a romokat nézed,
Nem tudjuk, hogy mi lesz. A gyerekek élnek.

Látom az arcodat, még tele van gonddal,
De dacosan nézel már szembe a sorssal.

Látlak, mikor hordtad, az egyenruhádban,
Abban is oly szép vagy, karcsún és sudáran.

Látom, kirándulunk, a hegytetőn nézed
Elgondolkozva a távol messzeséget.

Látom, hogy megszagolsz egy orgonaágat.
Látom, hogy felveszed egyik unokádat.

Látom, hogy kártyázunk, idekint a kertben.
Látom, az ablaknál ott kötögetsz csendben.

Látlak megágyazni, ha az este megjön,
És látlak a bottal lemenni a lépcsőn.

Látom a rebbenést már később szemedben,
Mikor a fájdalom már néha megjelen.

Mennyi kép! Mennyi arc! Amit látok s láttam!
És most mindez bent van az urnád porában?

Tengeren

Egyszer régen a tengerre szálltam
Körülnézni, mi van a világban.
Dalos kedvvel, vidáman eveztem,
Vihar lett, hajóm tört, beleestem.
Istenem! Milyen viharok voltak,
A hullámok messze eksodortak.
Hideg, süvöltő, vad szelek fújtak,
És mellettem csak a vizbefúltak.
Azt sem tudom, hova jutottam,
Nem ott vagyok, hol valaha voltam.
Messze távolban még int a fárosz,
Tudom, mögötte ott van a város.
Próbálok úszni még a nagy vizen,
De hogy elérem, azt már nem hiszem.
Ilyen sok évvel a hátam mögött,
Csak hánykolódom, mint hajótörött.

Márton

Volt egy rokonom, a neve Márton,
Ő már átlépett a nagy határon.
Vasutas volt, egy faluban lakott,
Amit őnéki a MÁV megszabott,
Annak mindig hiven eleget tett,
Emellett még művelte a kertet,
Szőlőt termesztett, nyulakat nevelt,
Szorgalmas volt és lustán nem hevert.
Egyszerű ember volt, a lelke tiszta,
Ígaz, a bort mindig megitta,
Én is megittam, ha együtt voltunk,
Régi-régi nótákat daloltunk.
Tetteit évkönyvek meg nem írják,
Pedig megásták már a sirját.
Ott pihen. Ő és a többi társak,
Vivői egykor a nagy világnak.
Sirjánál tegnap lehúnytam szemem,
Arra gondoltam, én következem.

F É N Y K É P E I N K

Apámnak

A fényképeink már a Múlt kezében ,
ő nézegeti , s lassan teszi el.
Egy-egy madár megingó ujjhegyéről
néhány dallamsort visszaénekel.

A Múlt jelenből lesz , de hihetetlen ,
hogymúltá lesz - semmivé - a jelen.
Az ember ül. Tört sorsok a fiókban
tünődnek tört dallamon , éneken.

- Légy erősebb! - mondanám most , de fájón
döbbenek rá: erős én sem vagyok ,
csupán varázsló , ki mosollyal hallgat
Múlt ujjhegyéről hulló dallamot.

Minek a könny , a megalázó bánat?
Fiókmélyről felsíró levelek?
Varázsló légy , s a legkönnyesebb könnyel
belül csillogtass élő könnyeket!

A Múlt kezében tó árnyékvilága ,
játékhajócska siet rajta át.
A Múlt kezében kis kert , nagy diófa
és édeskék gyümölcsű szilvafák.

A Múlt kezében Anyám fiatal még ,
rózsákon ámul , fent a csillaga ,
s amikor szól: maga is szinte rózsza
és szépséges vagy szúrós a szava.

A Múlt kezében Idő szembenéz még
egy más-idővel , szó és tett kemény ,
és megremeg nemrég arcátlan gazdag ,
s reményt tarisznyál kifosztott szegény.

A Múlt kezében piros újraéled ,
s fényel telik meg vétke , igaza.
Volt aki benne elvérzett , de hányat
gyógyított , védett egy közös haza!

E volt-jelennek mennyi árulója
nyüzsög most fent , számlálni sem lehet!
Egy új Idő majd elnéz , megvetően ,
júdáspénzből vett diszsirok felett.

A Múlt kezében minden , ámde három
égi jel mégis mesék homlokán
és e jelekből rámnéz minden őszám.
Most a szívükben igazi hazám.

Lelkes Miklós

Évfolyam találkozóra

Hű társak! Egykor az idő állt,
S mi türelmetlen faltuk a világot.
Most az idő fut, s fehér hajjal
Akár a lomha sziklaszirt Ti álltok.

Mióta elváltunk megfordult
Párszor a föld, s vele fordult a világ
Gondoljatok azokra, akik
Többé már nem követnek el hibát,

Csak várnak ránk csendben odaát.
Mert a névsor egyre fogy, ki tudja még
Ki volt Heller, Zsilmó, Kokits,
Füzi, Zana, Petes valaha rég.

Ismerte Jánki tanárurat,
A Strommer teát szombat délután,
És a Bercsényi úti menzát,
Hová vén kamaszként futott sután.

Egy korszak végleg lezárult.
Egy korosztály, egy évfolyam voltunk.
Írjatok igaz szót, emlékeket,
Hogy mérföldkő legyen a mi sorsunk...

Budapest 2000. 04. 18.

Lelkes Péter

A MACSKA ÉS AZ EGÉR

IRTA: RUSOVSZKI SZILVIA

Egyszer volt , hol nem volt.Egyszer a macska kinyitotta a hűtőt.Nagyon éhes volt.Az egér belopakodott a hűtőbe , arra a részére a hűtőnek , amelyiken a csirke volt.Az egér nagynehezen ahogy belopakodott a hűtőbe , kihúzta a csirkét. Valahogyan berakta az egérlyukjába.

A macska nem talált a hűtőben semmit.Aztán gondolta , hogy fog egy egeret.El is ment egeret hajkurászni.Kilátszottak a karmai a macskának , mert már készült a finom egérhúsrá.Gyorsan az egér bebújt a takaró alá.A macska benézett az egérlyukba.Az egérlyukban egy csirkét talált , de egeret sehol.

A macska nagyon mérges lett.Gondolta: a hűtőben van az egér.Gyorsan odasettenkedett a hűtőhöz és kinyitotta.Éppen akkor megjött a gazdasszony és nagyon mérges lett ahogy meglátta , hogy a macska kinyitja a hűtőt.A tölgyfa furkosbotjával jól elverte.Azóta is a macska oda sem merészelt bekukkantani az egérlyukba.Az egér azóta boldogan élt , míg meg nem halt.

/ 2000 május 18-án./

KÖVETSÉGBEN MÁTYÁS KIRÁLYNÁL

IRTA: RUSOVSZKI MÁTÉ

Tudjátok hol voltam követségben?

Mátyás király országában , Magyarországon.Gyönyörű Mátyás palotája.Sőt , az országa is.Láttam a híres Corvinát , Mátyás könyvtárát.A corvina szó hollóást jelent.Több mint 40000 kötet van benne! Ez mind azért van , mert a király nagyon szeret olvasni.

Amikor Visegrádra utazik , akkor is visz magával pár könyvet.De ez még mind semmi! Amint az előbb említettem , van Visegrádon egy palotája.Ott főleg sok ember van , aki szeret olvasni.Nemesifjak csak úgy "lapozgatnak" a könyvekben.Láttam a híres fekete sereget , a Mátyás templomot , és még sorolhatnám! Utazásom során nem láttam sokat Mátyás nevezetességeiről , de máskor megint eljövök és megint sok érdekességet mondok el nektek , sziasztok!

/Máté 2000 májusában irt iskolai dolgozata , melyet a tanár "Nagyon szép!" megjegyzéssel jelesre értékelt , csaka "sziasztok!" búcsúzást kifogásolta./

RUSOVSZKI SZILVIA: HÁROM MEDVEBOCS ÉS A FARKAS

Egyszer a három medvebocs kiment játszani a szabadba és találkoztak a farkassal.

A farkas mondta nekik:

- Gyertek játszani a rétre! Ott van egy tó , abban sok aranyhalat találtok.

A medvebocsok úgy is tettek.És aztán mindannyian odamentek és nagyon sokat ettek.És utána a medvebocsok hazamentek és boldogan éltek , amíg meg nem haltak.

/Szilvike 2000 áprilisában elmondott meséje/

Lelkes Miklós Zsolt: A Z INTŐVADÁSZ

Az általános iskola rideg falai között elhangzott a második figyelmeztető csengetés is. Az udvaron kellestlenül abbahagytuk a focizást. Felrohantunk a lépcsőkön.

- Milyen óra lesz?! - kérdezte az egyik fiú, aki a közeli nevelőintézetből járt be az iskolába. Ő már két igazgatói figyelmeztetést kapott, nem hiányzott neki egy újabb intő, késésért.

- Technika óra. Azzal a szadista vadállattal, már tavaly is tanított - adta meg a választ Karcsi, aki a múlt évről bukott le hozzánk.

- Mi nem ismerjük - mondtam. Mi még nem tanultunk eddig technikát.

- Lógjunk meg! - indítványozta egyikünk. Karcsi azonban leintette:

- Nem lehet! Névsort olvas és egyenként be kell mutatkoznunk!

Fél percünk sem maradt, hogy kifújuk magunkat. Már jött is a technika tanár, piszkos, olajfoltokkal diszitett ruhában, hóna alatt a naplóval. Ingzsebéből töltőtoll kandikált ki. Bő nadrágja zászlóként lobogott. Úgy nézett ki, mint egy gyárimunkás és egy hivatalnok furcsa keveréke. Ötvenes éveit taposó, ráncosarcú ember volt, szigorú ábrázattal.

- Bulldogpofája van és már messziről büzlik a bagótól - sűgtam oda padtársamnak.

A tanár az asztalra helyezte az osztálynaplót. Megköszörilte a torkát. Szorongón, idegesen nézett ránk, majd pedig barátságtalan hangon megszólalt:

- Foglaljatok helyet! Az óra elkezdődött! Essünk túl a bemutatkozáson! Én Nagy János vagyok. Én fogom tartani a technikaórákat. Maximális figyelmet, rendet követelek! Jegyezzétek meg: a szerszámokat, alkatrészeket oda kell visszatennetek, ahonnan elvettétek! Semmi sem tűnhet el! Drága az anyag! Egy csavar, egy szeg, de még egy darab papír sem hiányozhat!

Beszéd közben észrevette, hogy padtársam mosolyog. Rámennydörgött:

- Mi az?! Min mosolyogsz?! Meséld el nekünk is azt a kurva jó viccet, hadd halljuk! Mi a neved?!

Padtársam hebegett valamit, hogy ő nem mosolygott, de azután megmondta a nevét. János Bá idegesen pillantott az osztálykönyvre:

- Ki fia-borja vagy te?! Nézzük csak... Ahá! Megvan! Apád mérnök, anyád pincérnő. Otthon nem tanítottak meg viselkedni?!

Karcsi, aki utolsónak érkezett az osztályba, nem talált magának széket és kinjában a szemetesvödörre ült le. János Bá hozzá ért el a névsorolvasásban és méginkább játszotta a nagyhangú félistent:

- No, idén hány tárgyból fog megbukni, fiatalember?! A tavalyi rekord megdöntése a cél?! Szegény Magyarország! Ilyen emberek felnevelésére pazarolják a pénzt!

Karesz elvörösödött és mérgesen sziszegte maga elé:

- Az anyád!

Félisten János most teljes hanerővel harsogta:

- Azt hiszed, hogy nem hallottam?! Kinek képzeled magad?! Velem akarsz ujjat húzni, te taknyos?! A fenekeden még ott van a tojáshej és semmit sem tettél még le az asztalra! Így van?!

Karcsi nem válaszolt. János Bá ráüvöltött:

- Nem hallom a választ!

- Igen - mondta ijedten és egyúttal ingerülten Karcsi.

Amikor kicsöngettek és János Bá másik osztályba ment félistenkedni, egyikünk megszólalt, sejtetvén, hogy némi hatással volt rá nem csak a technika tanára, de Ady Endre is:

- Mit játssza az agyát ez a disznófejű nagyúr?!

A bennünk felgyülemlett feszültséget valahogyan le kellett vezetni. Megrongáltunk két széket és betörtünk egy ablakot. János Bát egyedül a túlzottan optimista Pali vette védelmébe:

- Hátha megenyhül később, ma csupán rossz kedve volt! Előfordul az ilyesmi egy tanárral is!

Sajnos, a következő technikaórák is ebben a terrorhangulatban folytatódtak. János Bá mindig ideges volt, ha valamit el kellett magyaráznia. Kiabált, csapkodott, mindenkibe, mindenbe belekötött. Azt szerette volna, hogy ha bármit csinálunk is, minden azonnal sikerül. Persze, hiába. A legkisebb szabálytalanságért vagy akár csak annak gyanújáért intőt adott. Méltó volt gúnynevéhez, intővadásznak hívták.

Egyszer játékból barátommal egymást lökdöztük a folyóson. Buta viccelődés volt, annyi bizonyos, de János Bá nem csak leszidott minket, hanem az ellenőrzőket is elkérte. Ez - végül is - jogos volt, de az már "övon aluli", hogy úgy írta be: az órán csináltuk mindezt.

Apámtól megkaptam érte a fejmosást , de ő - szorgalmasan eljárta a szülői értekezletekre , fogadónapokra - János Bárt is ismerte. Azt írta az intő alá: Láttam!!! Így , három felkiáltójellel.

Éreztem , hogy a köztünk és János Bák között egyre növekvő feszültség egyszer gátat fog szakítani. Igazam lett.

Az egyik technika órán mindegyikünk fáradt volt , nem volt valami nagy kedvünk a barkácsoláshoz. Az intővadász bejött a tanterembe , tálcán hozta az ebédjét. Ott evett előttünk , mohón , csámcsogott és rendszertelenül lélegzett. Még nézni is rossz volt. Evés közben is kitört belőle az ingerültség:

- Nem élhetek levegőből , nekem is ennem kell valamit! Miattatok nem fogok éhenedögni , bűdös kölykök! A sirba taszítjátok az embert! Mit nevettek?! Aki nem tud viselkedni , azt kihajítom! Világos?!

Zavartan pislogtunk magunk elé. Vékony fenyőfalemezből különféle figurákat kellett kifűrészelni. János Bák most nem törődött velünk , újságot olvasott. Többségünk fáradtan és a feladat iránti ellenszenvvel dolgozott. Ám egy tanóra sem tart örökké. Kicsöngetés előtt János Bák már a kész munkadarabokat osztályozta. Ekkor történt a baj.

Az egyik fiú ugyanis , aki nem dicsekedhetett túl nagy kezűgyességgel , elrontott valamit a falemezen és kidobta a szemébe. János Bák tőle is kérte az órai munkáját. A fiú azt füllentette , hogy nem tudja hová lett. János Bák alaposan körülnézett és meglátta a hiányzó munkadarabot - a szemétkosárban!

- Te dobtad oda?! - kiáltott rá a fiúra felbőszülten. A fiú - bár ő volt az - letagadta.

- Akkor ki volt?! - ordította az intővadász.

Senki sem jelentkezett.

- Akkor én most két percre kimegyek , elszivok egy cigarettát - folytatta - és mire visszajövök írjátok le erre a papírra a tettes nevét!

A tanakodáshoz nem kellett sok idő. Nem irtunk semmit a papírra. Arra számítottunk , hogy , mire visszajön , lehiggad.

Az üres papírlap láttán dührohamot kapott. Kiabálni kezdett:

- Ezért most nagyon meg fogtok lakolni!

Előkapta az osztálykönyvet és mindenkinek beirt egy elégtelent.

Amikor kimentünk az osztályból , az egyik kislány - jeles tanuló - sirvafakadt. Mi tagadás , a fiúk sem voltak vidámak. Én is lógattam az orrom. Elegem volt ebből a kutyatejvirágos iskolából.

Mégis - másnap jött az elégtétel.

Intőkirály Első János ugyanis a naplóban rossz helyre írta az elégteleneket és mivel tintával , nem lehetett kiradirozni. A matematika osztályzat rovatába kerültek. A tanári kar János Bák az osztálykönyv újrajrására kötelezte. Ráadásul az igazgatónő megtiltotta neki az elégtelének beírását , mert "nem alkalmazható kollektív büntetés". Ennél is súlyosabban érintette az intővadászt , hogy a tanári karban nyíltan nevetség tárgya lett. Az egyik fiatal tanár előttünk csipkelődött vele a folyóson:

- János Bácsi , miért nem tette fel a szemüvegét?! A másik azt a megjegyzést tette /igaz , nem az öreg jelenlétében/ , hogy "öregség nem bölcsesség".

János Bák jobbnak látta , ha egy darabig csendben lesz. Most már kivénült oroszánra hasonlított , akitől nem kell túlságosan félni. Néhány hét múlva azonban ismét rátalált régi énjére. Azt a tanulást vont le a dologból , hogy a diákokkal kétszer olyan szigorúan kell bánni , mint ő tette. Kiabált , csattogott , játszott a hatóságot. Nálunk a régebbinél sokkal kevesebb sikerrel , úgy éreztük , hogy előttünk már leszerempelt.

- Lehet , hogy azért ilyen , mert nincs gyereke - mondta egyikünk - , de akkor sem rajtunk kellene ezt megbosszulni.

Nekem , érdekes módon , még volt vele egy kis féloldalas csereüzletem. Gyönyörű villanymotort kaptam születésnapomra és bevittem az iskolába megmutatni. János Bák meglátta és iszonyúan megtetszett neki a remek kis szerkezet:

- Add nekem , te gyerek , adok érte egy ötöst!

Beleegyeztem. Lecsapott a szépen forgó motorra , mint a vércse , de az egyezés féloldalas lett: az ötöst csak ígérte. Még most is tartozik vele , de most már nincs rá szükségem. Igaz , a villanymotorra sem , kinőttem az ilyesfajta játékokból.

Évek múltán találkoztam vele ismét , az autóbuszban. Akkor már gimnáziumba jártam. Udvariasan köszöntem a technika tantárgy egykori /legalábbis számomra egykori/ rettegett diktátorának és kicsit elbeszélgettünk.

- Jó neked! - mondta szeliden. Az én helyzetem bizonytalan. Lehet, hogy jövőre abbahagyom a tanítást. Nyugdíjba kellene mennem, belefáradtam az egészbe. Inkább segíteni fogok a feleségemnek otthon, a házimunkában, bár, az igazat megvallva, zsémbes egy perszóna.

Leszállt. A busz ablakából figyeltem távolodó alakját. Azt a piszkos, gyűrött munkaruhát viselte, amiben először láttam és most, először, megsajnáltam. Arra gondoltam: az élet egyeseknek oly sokat ad, másoknak olyan keveset.

Apám, amikor otthon elmeséltem neki János Bával való találkozásom, mosolygott és megjegyezte:

- Hát...ti sem voltatok angyalok és ő sem...mindannyitoknak volna min elgondolkozni. Persze, a Magyar Pedagógiának is, amely - állítólag - nemzetközi összehasonlításban is kiváló. Szent ég, akkor milyen lehet a többi!

Én is elmosolyodtam. Ismertem már a dörgést. Sokat beszélő ország ez, de elgondolkodni nemigen gondolkodik el semmin.

LM₃ : K I S T Ö R T É N E T E K

MARHANÉNI

Legalább húsz éve annak, hogy fiam /ma: Miklós, akkor: Miklóska/ vendégségben volt velünk B.K.-éknál. B.K. /diplomás, vezető beosztású, igen értelmes, rokonszenves ember /és felesége /szintén diplomás/ egyaránt nagyon kedvesek voltak hozzánk. B.K. felesége búcsúzásnál hosszan bolondozott, grimaszolt Miklósának, akinek ez határtalanul tetszett. Már gyakorlatilag elbúcsúztunk, amikor, úgy 10-15 méterről, a karomon trónoló Miklóska kedvesen visszakiáltott B.K. feleségének:

- Visszontlátásra, Marhanéni!

Nekem semmi kétségem sem volt afelől, hogy Miklóska ezt dicséretnek szánta, mivel a néni olyan szépen, játékosan bolondozott neki, "marhaskodott".

Meghallotta-e ezt B.K.-né és, ha igen, helyesen értékelte-e? Ez már örökre titok marad.

Magamban mégis azt gondoltam, hogy Miklóska ezúttal nem a megfelelő irodalmi kifejezést használta és - néhány, a fejére nyomott puszi kíséretében - ezt közöltem vele, mert szóból is ért-tanul a gyerek /a felnőtt már kevésbé/.

Mily különös, hogy a rendszertváltó élet B.K.-nét közelebb hozta Miklóska kissé naturalista kifejezésének dicséretet kevésbé jelentő értelmezéséhez!

Néhány hete ugyanis találkoztam B.K. néval a buszmegállóban /közel lakunk egymáshoz, az ilyen találkozás ritka, de olykor elkerülhetetlen/. B.K. néval e buszbeli találkozásainknál természetesen eszem ágában sincs politikáról vagy azzal kapcsolatba hozható dolgokról beszélgetni /marad témának az időjárás és az unokák/, mivel B.K. né értelmi szintje messze elmarad férjéétől és - ha szerénytelenségnek látszik is - az enyémtől szintén, én pedig nem akarok az újjgazdagok népművelője lenni /bár az egykori Matyi bácsival egyetértésben lépten-nyomon úgy vélem, hogy megint túl sokan vannak szépáruházás fővárosunkban, egészen elfedik a kilátást a szegények elől - de ez már egy másik téma.../. Nos, mint mondtam, népművelésükre nem vállalkozom, nevelje őket az a rendszer amelyik létrehozta. B.K. né viszont - félig-meddig számomra rejtélyes okból - letért témáink örökzöld mezejéről és közölte velem, hogy ő most a Batthyány-téri templomba megy, mert ő katolikus, férje viszont a Pasaréti-téri templomba ment, mert az meg református, de **ez már évtizedek óta így megy és a másvallásúság ellenére nagyon jól megvannak egymással!**

Elmosolyodtam. A derék férj nagy pártember volt, amíg a Párt volt és B.K. né jól tudja, hogy én ezt nagyon jól tudom. Nos - gondoltam - ha ti ketten ilyen jól megvultatok egymással, a Párt miként volt meg B.K.-val? A párttagoknak egy időben még akkor is engedélyt kellett kérniük a pártvezetőségtől, ha, a rokonság nyomására, egyházi temetésre akartak elmenni /én is kértem egyszer ilyen engedélyt egy nagynyáradi egyházi temetésen való részvételre/. Kérdeztem én B.K. nét, hogy hová igyekeznek?! Nem! Ez a nő pedig - fideszmatyi-országocska butuska libája - ilyesmivel dicsekszik - és éppen nekem! Hát nem marha az ilyen asszonyosság a szó korántsem játékból marhaskodó értelmében?! Persze, az emberek ma nem játékból, hanem a haszonért marhaskodnak, de hogy ő éppen nekem teszi ezt, akitől érte sem hasznot, sem erkölcsi elismerést nem várhat!

GRAFFITIK AZ INTERNETRŐL:

Gyűjtötte: Kati Néni.

Miért nem építjük a városokat vidéken? Sokkal tisztább a levegő.

A fakirok közgyűlésén mindenki tükön ül.

A régészet az egyetlen tudomány, melynek jövője romokban hever.

A bort tisztán szeretem, a pálinkát piszkosul.

Utálok a házimunkát, az ember beveti az ágyat, elmosogat, és egy félév múlva kezdheti előlről.

Ezen a világon az ész van a legjobban elosztva. Mindenki meg van győződve arról, hogy neki egy kicsivel több jutott.

Ki mondta, hogy agresszív vagyok? Leharapom a fejét annak az állatnak.

Mit kell adni a hasmenéses vizilónak? Utat!

A bor olyan öreg volt, hogy tolószékben vitték az asztalhoz.

Ma kezdődik életed hátralevő része.

Szabad országban szabad ember azt mondja és teszi amit szabad.

Az anyag nem vész el, ha megmarad.

Nehéz elhinni, hogy valaki igazat mond, ha tudjuk, hogy mi az ő helyébe hazudnánk.

Ne féljünk nagyot lépni, ha ez tűnik szükségesnek. Két kis ugrással nem jutunk át a szakadékon.

Azt mondják a szerelem vak. Talán ezért olyan aktívak a férfiak a kezükkel.

A pénznek nincs szaga, legfeljebb annak, akinek nincs pénze.

Ajándék lónak hig a leve.

Nem mindegy, hogy az okos hülyéskedik, vagy a hülye okoskodik.

Miért gyártanak fehér csokoládét? Hogy a néger gyerekek is összemaszatolhassák magukat.

A SKODÁN MIÉRT VAN HÁTSÓ ABLAK FÜTÉS?
Ha télen tólni kell ne fázzon a kezünk.

Hirdetés: Feleséget keres komoly szándékú moly. Szekrény van!

Végre találtam valami jót is az újságban.

Micsodát?

Két karéj kenyeret szalámival és zöldpaprikával.

H U M O R

Gyerektartási perben a bíró: "Szóval azt állítja, hogy sohasem aludt ezzel a hölgygel?"

- "Teljesen így volt. Amikor együtt voltunk, egész éjjel a szememet sem tudtam lehunyni."

A fegyházban két elítélt beszélget. "Te mennyit kaptál?"

- "Tchibó-t"

- "Ez mit jelent?"

- "A legtöbb ami adható."

Szüreten beszélgetnek. "Maguk hogyan tartósítják a bort?"

- "Ugy, hogy eldugom a pincekulcsot."

Pista bácsi kapál a kertben. Meglát a levegőben egy sárkányrepülőt. Beszalad a puskájáért és lelövi.

A szomszéd megkérdezi: "Mit lőtt Pista bácsi?"

- "Nem tudom, azt a nagy madarat nem ismerem, de rögtön elengedez az embert, akit cipelt."

Két barátnő beszélget. "Láttad már a férjed arcát szeretkezés közben?"

- "Láttam. Borzalmas volt amikor benézett az ablakon."

A rendőr megállít egy autóst. "Kérem a személyit, a jogosítványt és a forgalmi."

- "Cakumpakk?" kérdezi az autós.

"Ja maga nem magyar? Akkor menjen csak tovább."

Egy újjgazdag beüлл egy vendéglőbe. "Teknősbéka-levesük van?"-kérdezi.

A pincér megkérdezi "uraságod evett már teknősbéka-levest?"

- "Még nem."

- "Akkor van" - feleli a pincér.

Egy ritkahajú ember bemegy a patikába és megkérdezi "Tudna valamit ajánlani, hogy ezt a kis hajamat megőrizzem?"

- "Hogyne uram! Kitűnő zárható dobozaink vannak."

A rendőr a drogériában: "Hallja, magukkal jól megjártam. A fürdőtabletták akkorák voltak, hogy alig tudtam lenyelni."

A rendőr áll a pinceajtóban. A szomszéd megkérdezi: "Miért nem megy le, ha le akar menni."

- "Nem tudom van-e olyan lépcső, amelyen feljöhettek."

A skót cipel 20 tekeres WC papírt. A másik skót megkérdezi:

- "Miért vettél ennyi WC papírt?"

- "Dehogy vettem, a tisztítóból viszem haza."

Az alkoholista betegnek mondja az orvos: Tanuljon meg jógázni, akkor talán megszabadul káros szenvedélyétől."

Két hét múlva találkoznak. "Milyen eredménye van a módszernek?"

- "Hát eleinte nagyon nehezen ment. De most már fejen állva is tudok inni."